

Laureáti Síně slávy 2016

Jiří Adam (moderní pětiboj)

*12. října 1950

Na olympijských hrách v Montrealu v roce 1976 přispěl ke stříbru družstva moderních pětibojářů, o čtyři roky později v Moskvě obsadil jako člen týmu kordistů šesté místo. Po ukončení závodní kariéry působil nejprve v tréninkovém středisku mládeže, poté vedl ženskou i mužskou reprezentaci. Podílel se především na šermířské přípravě svých svěřenců, je podepsán pod řadou úspěchů v čele s olympijským zlatem Davida Svobody z Londýna 2012 nebo titulem mistra světa Michala Sedleckého z roku 2002. Více než 20 let pracuje v Armádním sportovním centru Dukly, nyní jako vedoucí trenér. Loni byl spolu s kolegy ze stříbrného družstva z her v Montrealu přijat do nově vzniklé Síně slávy tuzemského moderního pětiboje.

Jan Bobrovský (basketbal)

*29. března 1945

Jako hráč pomohl reprezentaci ke stříbru a bronzu na mistrovství Evropy, zúčastnil se OH 1972 v Mnichově i dvou světových šampionátů. Převážnou část kariéry oblékal dres Zbrojovky Brno, s níž slavil šest mistrovských titulů a dvakrát postoupil do finále Poháru mistrů evropských zemí. Trénovat začal jako asistent v Žilině, ve stejné roli se na mistrovství Evropy 1985 podílel na stříbru mužů. Poté dovedl Zbrojovku ke třem titulům, v letech 1987 až 1992 byl hlavním koučem mužského národního celku. Největších trenérských úspěchů dosáhl se ženami: reprezentaci vedl od roku 1997, během 11 let získal s týmem zlato a stříbro na ME a dvakrát se probojoval na olympijské hry. S Žabovřeskami (později Gambrinusem a IMOSem Brno), které spoluzaložil, přidal člen Síně slávy domácího basketbalu 14 titulů a v roce 2006 i triumf v prestižní Evropské lize.

Milan Bureš (atletika)

*22. října 1928

S trénováním začal v polovině 50. let ve Slovácké Slávii Uherské Hradiště, později přešel do Slavie VŠ Praha. Věnoval se především běžkyním, k jeho nejznámějším svěřenkyním patřily Zuzana Moravčíková, Milena Matějkovičová, Jana Kučeríková nebo halová vicemistryně světa na patnáctistovce z roku 1991 Ivana Kubešová. O čtyři roky později dovedl Pavla Soukupa k bronzu na osmistovce z halového mistrovství světa v Barceloně. Více než dvě desetiletí byl reprezentačním trenérem běžeckých disciplín, dlouhá léta působil rovněž na katedře atletiky Fakulty tělesné výchovy a sportu Univerzity Karlovy či jako vedoucí trenér atletické sekce ministerstva školství. Na poli „královny sportu“ se aktivně angažoval i v novém miléniu.

Svatopluk Henke (cyklistika)

*16. července 1952

Rodák z Loun byl v letech 1971 až 1985 členem reprezentačního družstva silničářů, v několika závodech slavil vyhlášený vrchař etapová prvenství. Od roku 1990 je šéfem mládežnické cyklistiky domácího svazu a ústředním trenérem juniorské reprezentace na silnici i na dráze. Během stovek závodů a ještě většího množství soustředění mu prošli rukama pozdější skvělí cyklisté Milan Kadlec, René Andrle, František Raboň, Tomáš Konečný, Jan Hruška, Roman Kreuziger, Zdeněk Štybar, Tereza Huříková, Leopold König a další. Od roku 1993 je rovněž ředitelem Závodu míru juniorů, na kterém se už představila řada budoucích hvězd v čele se Slovákem Peterem Saganem.

Milan Máčala (fotbal)

*18. února 1936

Ačkoli jako hráč to dotáhl nejdál do druhé ligy, jako trenér patří především v zahraničí k nejuznávanějším českým odborníkům. V nejvyšší domácí soutěži vedl postupně Sigmu Olomouc, Slavii Praha a Baník Ostrava, mezitím si odskočil na Kypr. Po světovém šampionátu 1990 převzal dvojnásobný vítěz ankety Trenér roku československou reprezentaci, po třech letech skončil a vydal se na Arabský poloostrov. Tam vydržel přes dvacet let, během té doby trénoval pět reprezentací a řadu klubů. S Kuvajtem dvakrát vyhrál Pohár Perského zálivu, s Ománem mu jen těsně unikl postup na olympijské hry a totéž se mu stalo s Bahrajnem v kvalifikaci mistrovství světa 2010. V roce 2005 postoupil s týmem Al Ajn ze Spojených arabských emirátů až do finále asijské Ligy mistrů.

Josef Nalezený (plavání)

*19. února 1946

Bývalý plavec trénuje od roku 1977 v Kometě Brno, v letech 1992 až 2000 měl na starosti seniorskou reprezentaci. Během osmnáctileté spolupráce dovedl jednu z nejúspěšnějších českých plavkyň Hanu Černou-Netrefovou ke zlatu z mistrovství Evropy v krátkém bazénu, třem bronzům z evropských šampionátů, třem olympijským účastem či 125 národním rekordům. Obdobně úspěšná byla i jeho další svěřenkyně Jana Pechanová, která ke stříbru a bronzu z mistrovství Evropy v krátkém bazénu přidala několik medailí v dálkovém plavání včetně dvou stříbrných ze světových šampionátů. Loni se v Riu poctvrté představila pod pěti kruhy. Kromě toho vydal metodickou knihu o trénincích Černé-Netrefové a publikoval řadu článků. V roce 2006 byl vyhlášen trenérem roku v anketě ministerstva vnitra.

Marta Novotná (stolní tenis)

*16. srpna 1946

Trenérskou kariéru zahájila v první polovině 70. let v Ostravě, od roku 1976 vedla postupně reprezentaci kadetek, juniorek a žen. Své nejslavnější svěřenkyni Marii Hrachové pomohla ke stříbru z mistrovství světa, deseti medailím z evropských šampionátů či čtvrtému místu na olympijských hrách 1988 v Soulu. Spolupracovala i s Janou Dobešovou, Danou Hadačovou-Čechovou nebo Hanou Matelovou, kterou loni dovedla na olympijské hry v Riu. S reprezentací se rozloučila stříbrem družstva na mistrovství Evropy 1990, poté byla dlouhá léta svazovou trenérkou v Bavorsku. Od roku 2010 zastává funkci předsedkyně trenérsko-metodické komise svazu, vedle toho přednáší na FTVS a je lektorkou při školeních trenérů. Působí rovněž v komisi mládeže Evropské unie stolního tenisu.

Kamil Odehnal (zápas, in memoriam)

*1. července 1925 – †2. prosince 2010

Někdejší pětinasobný mistr republiky v obou stylech započal trenérskou kariéru ve Vítkovicích, kde se v první polovině 60. let ujal tehdy čtrnáctiletého Vítězslava Máchy. Z něj po přechodu do Baníku Ostrava vychoval olympijského vítěze z roku 1972, dvojnásobného mistra světa i evropského šampiona v řeckořímském stylu. V letech 1974 a 1977 byl Mácha vyhlášen nejlepším sportovcem Československa, mezitím získal stříbro na olympijských hrách 1976 v Montrealu. U žíněnek zůstal reprezentační kouč ještě dlouho poté, co jeho nejslavnější svěřenec ukončil počátkem 80. let kariéru. V roce 1995 byl za celoživotní zásluhy oceněn bronzovou medailí Mezinárodní federace zápasu, je rovněž členem tuzemské Síně slávy.

Zdeněk Remsa (lyžování)

*29. prosince 1928

Jako skokan na lyžích startoval na olympijských hrách 1948 ve Svatém Mořici. Krátce po ukončení závodní kariéry se ujal Dukly Liberec i národního týmu a výsledky na sebe nenechaly dlouho čekat. První vlaštovkou bylo čtvrté místo Josefa Matouše na olympijských hrách 1964 v Innsbrucku, o čtyři roky později v Grenoblu přidal Jiří Raška k historickému zlatu ještě stříbro. Do skupiny „Remsa Boys“ patřili i Dalibor Motejlek, Zbyněk Hubač, Rudolf Höhnle a mnozí další. V roce 1970 se šéf slavné party s reprezentací rozloučil a dlouhá léta úspěšně působil v tehdejší Jugoslávii. Na sklonku milénia převzal stříbrný Olympijský řád, o tři roky později dostal Mezinárodní cenu fair play. Ještě po 80. narozeninách se v Lomnici nad Popelkou věnoval výchově mládeže.

Vladimír Vůjtek (lední hokej)

*17. května 1947

Většinu hráčské kariéry strávil bývalý útočník ve Vítkovicích, trenérskou dráhu zahájil počátkem 80. let v Karviné. V nejvyšší domácí soutěži vedl kromě Vítkovic ještě Zlín a Třinec, třikrát skončil těsně pod ligovým vrcholem. Titulu se dočkal až v roce 2002 s Jaroslaví, po úspěšné obhajobě si v Rusku získal výtečné renomé a později trénoval i Kazaň a Dynamo Moskva. V letech 1993 až 1995 koučoval českou reprezentační dvacítku, v letech 2011 až 2015 působil na lavičce slovenské reprezentace, s níž na světovém šampionátu 2012 získal stříbro. V roce 2015 převzal český národní tým, po čtvrtfinálovém vyřazení na loňském mistrovství světa trenérskou kariéru ukončil. Nyní zastává roli konzultanta u extraligových Vítkovic.

Trenér–objevitel

Václav Černý (lední hokej)

Velká postava litvínovského hokeje, během téměř půl století vychoval desítky špičkových hráčů v čele s olympijskými vítězi Robertem Reichelem, Martinem Ručinským, Jiřím Šlégrem nebo Robertem Langem. Jeho rukama prošli i Vladimír Růžička, Petr Svoboda, Lukáš Kašpar a mnozí další, na lavičce nakoukl až do nejvyšší soutěže. Sám hrál hokej už od dětství, jako fotbalista to dotáhl do dorostenecké ligy. Kvůli zranění musel předčasně skončit, s trénováním začal v sezoně 1968/69. V 80. letech vedl spolu s Andrejem Ručinským, otcem slavného hráče, v litvínovské sportovní třídě partu kluků, která drtila soupeře a sbírala tituly v mladším i starším dorostu. I v 75 letech stále trénuje tamní základnu.

